

The background of the entire image is a close-up photograph of weathered wooden planks. The planks are painted a vibrant blue, but the paint is peeling and worn in many places, revealing the natural light-colored wood underneath. The planks are arranged in a diagonal pattern, running from the top-left towards the bottom-right. The texture of the wood and the grain of the paint are clearly visible.

JOSSAIN KAUKANA SOIVAT TUULIKELLOT

Mia Helin-Jokinen

JOSAIN KAUKANA SOIVAT TUULIKELLOT

MIA HELIN-JOKINEN

**JOSSAIN
KAUKANA
SOIVAT
TUULIKELLOT**

© 2025 Mia Helin-Jokinen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-4984-8

ALKUSANAT

Älä mene pois prinsessa, kerro vielä yksi tarina

Yö on vasta alussa

Tiedät, että jaksan kuunnella

-Mikko Kuustonen-

Taikuri

PROLOGI

”Aa aa ankka takapuolivankka

keinuu käynnin tahdissa

kun hän kulkee vahdissa

ympärillä pesän

koko kevätkesän...”

Pieni vauva makaa valkoisessa pinnasängyssä. Lakanat ovat pitsireunaiset ja silitetyt ja tuoksuvat kesätuulelta. Lapsi on kaunis, sen siniset silmät ovat kuin pienet tähdet ja tummat ripset muodostavat pienen varjon hänen poskilleen. Vauvan vaalea tukka on haituvaista kuin rannalle jääneet linnunhöyhenet.

Mutta miksi Pikku-Marjan lastenlorut soivat kasetilta? Miksi vauvalle, pienelle tytölle ei ihminen, äiti tai isä tai edes joku itse laula tätä monissa olosuhteissa veikeää ja suloista laulua?

Miksi äiti ei pidä tätä pientä hentoa vauvaa sylissä rintaansa vasten valmiina suojelemaan lasta ihan kaikelta ja silitä lapsen nukkaisia poskia ja pientä päätä ja tunne kuinka lapsen sydän sykkisi omaansa vasten? Miksi hän ei katso noihin valtavan vakaviin sinisiin silmiin ja laula. Laula ja näe miten lapsi rakastaisi sitä ja katsoisi kohti ja silmien takana olisi kaikki tieto ja viisaus sekä elämänihme.

Kuu paistaa ikkunasta sisälle ja vauva kääntelee pieniä nyrkkejään sen valossa, kun kuunsäteet osuvat niihin. Pienet sormet avautuvat ja kyllä kuunhohde valaisee 10 pientä täydellistä sormea.

Kasetti jatkaa soimistaan ”aa, aa ankka...” ja huoneen perällä varjoissa seisoo kyyristyneenä tämän pienen vauvan äiti. Mutta hän ei mene kohti. Hän katsoo vain etäältä.

Miksi se on niin pieni? Miksi se on niin hauras? Miksi se tuijottaa pienillä sinisillä silmillään kuin sanoen tai vaatien jotakin mitä hän ei osaa tulkita? Vaatiiko se, tarvitseeko se vai tuijottaako se muuten vaan maailman menoa?

Hän ei ymmärrä. Hän ei osaa. Hän ei hallitse tätä uutta rooliaan elämässä. Olla äiti, mitä se oikein on? Osaako hän rakastaa tuota lasta? Se on outo, kun se vain vakavana katsoo kohti noilla sinisillä silmillään, joiden sini on syvää ja hätkähdyttävän kirkasta. Ne ovat kuin veden pyörre, johon kadota, siksi hän välttelee katsomasta vauvaa.

Mies halusi, että vauvalle tulisi nimeksi Sara, ja se on kai ihan hyvä nimi tytölle. Lyhyt ja jotenkin helppo muistaa.

Lapsi oli tavallaan vahinko. He eivät olleet suunnitelleet Kimin kanssa lasta mutta ehkäisy oli jotenkin pettänyt ja lapsi tehnyt tuloaan. He olivat kovin rakastuneita Kimin kanssa ja vielä nuoria.

Hän tiesi, että Kim piti lapsista ja että haluisi ehdottomasti olla isä tulevaisuudessa.

Hänellä itsellään oli ollut erikoinen ja melko ikävä lapsuus äitinsä Lilianin johdosta. Hän oli aina ajatellut, että hänestä ei varmaankaan olisi äidiksi koska ei ollut nähnyt elämässään sellaista äidinroolia jollainen hän haluaisi olla itse.

Hän vieroksui lapsia ja jopa pelkäsi niitä, puhumattakaan että hänellä itsellään olisi oma lapsi.

Hänen äitinsä Lilian oli aina varoitellut häntä tulemasta äidiksi ja antanut monia syitä uskoa siihen.

Yleensä Monica jätti Lilianin sanomiset omaan arvoonsa, koska äidin mielipiteet olivat useimmiten rajuja ja epäilyttäviä.

Kun hän huomasi olevansa raskaana, niin hän oli aluksi kauhuissaan ja pelkäsi kertoa uutista kenellekään ja varsinkaan Kimille. Pelko oli kuitenkin osoittautunut turhaksi koska Kim oli ollut riemuissaan uutisesta. Monica katsoi liikuttuneena kuinka aikuisen miehen kasvoilta valuivat onnenkyyneleet. ” Meistä tulee vanhemmat Monica, meistä tulee vanhemmat, tämä on suuri elämän ihme, tämä on lahja elämältä!”

Kimin asenne rauhoitti Monicaa ja pyyhki pelon pois kuin kevätuuli.

Raskausaika sujui hyvin ja Monica voi hyvin. Hänen kehonsa muuttui pehmeämmäksi ja naisellisemmaksi ja Kim kehui hänen uutta pehmeää ja kaarevaa ulkomuotoa jatkuvasti.

Se teki hyvää Monican muutoin huonolle itsetunnolle.

Monican oli vaikea luottaa itseensä ja Kim oli sitä mieltä, että se johtui Lilianista.

”Se ilkeä harppu on polkenut itsetuntosi maanrakoon” Kim oli sanonut Monicalle kun he olivat olleet jonkin aikaa yhdessä ja Kim oli tavannut Lilianin jo muutaman kerran.

Monica oli huomannut jo seurustelun alussa, että Kim oli erittäin tarkkanäköinen mitä tuli ihmisiin. Hän osasi analysoida ihmisiä nopeasti ja viiltävän tarkasti, yleensä se mitä hän sanoi osoittautui todeksi.

Hän oli nähnyt heti Lilianin läpi ja tehnyt selväksi Monicalle mitä mieltä e anopistaan oli. Lilian oli myöskin huomannut nopeasti että tässä on ihminen kenen kanssa hän ei aio tulla toimeen. Lilian näki Kimin silmissä katseen, joka kertoi Kimin mielipiteen hänestä ja päätti ettei aio edes yrittää.

Mies pitääkööt ihan vapaasti omat käsityksensä sekä mielipiteensä hänestä. Kimin katse ei ollut ihaileva eikä mielistelevä. sellaisista katseista Lilian piti.

Nyt he olivat Kimin ja vauvan kanssa pieni perhe. Tytön nimeksi tulisi Sara. Sitä Kim toivoi ja se sopi Monicalle hyvin. He asuivat mukavassa tilavassa Kimin työsuhde-asunnossa, ja Kim teki töitä erään suuren yrityksen tilintarkastajana. Hän oli itse opiskellut taidehistoriaa mutta ei ollut vielä valmistunut ja aikeissa oli jatkaa opintoja, kunhan vauva tai Sara kasvaisi.

Kim oli sanonut, että sillä ei olisi kiire koska hän kyllä elättäisi heidät ja Monican ei tarvitsisi huolehtia asiaa. Monica oli tavallaan huojentunut tästä mutta tavallaan hänellä oli jano päästä työskentelemään alallaan jota oli opiskellut ja jota hän rakasti. Asiat olivat olleet hyvin.

Kim piteli vauvaa sylissään. Oli pimeä ilta ja Monica oli lepäämässä. Monica oli kovin väsynyt useimmiten, kun Kim palasi töistä ja halusi mennä suoraan lepäämään. Kim näki että hän oli syvässä unessa sinisten lakanoiden kätköissä. Monican kauniit vaaleat hiukset olivat kuin viuhka hänen päänsä ympärillä ja hämärä leikkeli hänen kasvoillaan. Kim katsoi Monicaa ja tunsi suurta hellyyttä vaimoaan kohtaan. Vaimo oli kuin pesässään peiton sisällä. Kim tunsi rakkauden sydämessään ja sielussaan. Se tuntui väreinä ja lämpönä.

Kim istui ikkunan äärellä ja puitten oksat osuivat lähes heidän ikkunaan. Oksat olivat kauniita ja niitä oli mukava pysähtyä tarkkailemaan eri vuodenaikoina. Ne ikään kuin kertoivat tarinaa luonnosta ja ympäristöstä. Ne ovat aina tässä läsnä ja maadoittavat levottomat ajatukset. Mikäli niitä olisi, Kim miettii ja hymyilee omille ajatuksilleen. Nyt ne olivat pimeässä mustat ja ojentelivat ohuita runkojaan kuin sormia kohti Kimiä. Ne ovat pitkät kapeat sormet pianon soittimilla. Mitä ne mahtavat soittaa? Mitä ne soittavat sinulle ja minulle Sara? Soittavatko Mozartia; kepeätä, iloista? Vai soittavatko Ultra Brata, naisten lempimusiikkia kotibileissä, kun viiniä on nautittu ja tunnelma kohonnut? Vai soittavatko jazzia? Saksofonin yksinäistä toistoa, joka saa sielun itkemään kauneudesta? Tässä olemme me Sara. Kim silittää Saran hentoa päätä, joka on aivan täydellinen. Pienen pieni kallo, joka saattaisi särkyä kuin kananmuna pudotessaan marmorilattialle. Vauvan pää on lämmin ja se katselee vakavana isäänsä. Kim hipaisee vauvan poskea, joka on nukkainen ja sileä ja vauvan pienet sieraimet värisevät hieman. Kim tuntee rakkauden joka solullaan kun pitelee vauvaa. Se on kuin lämmin mohairviltti, joka kietoo hänet syleilyynsä eikä päästä irti. Näetkö sinä isäsi Sara? Katso tässä minä olen nyt ja aina kun minua tarvitset

Mitä Monica oikein pelkää sinussa? Kuinka sinua voisi pelätä? Olet kaukeinta mitä maailmassa voi olla. Kim painaa hellän suikon Saran otsaan ja seuraa sormellaan pieniä tummia ja untuvaisia kulmakarvojen kaaria, jotka ovat vielä ohuet ja kovin hentoiset viivat.

VAUVA/SARA

Olen kuullut puhuttavan tai tarina kertoo, että pienen lapsen otsan takana asuu viisaus, tietoisuus ja se kaikki. Se taitaa liittyä minuun. Olen vielä pieni, alle puolivuotias. Minun pienen otsani takana asuu kaikki tieto ja elämä. Siellä asuu värit, kauneus ja mitä vaan.

Olen kai nyt isäni sylissä. Hän puristaa minua lähes, niin tiukasti hän pitää kiinni. Mutta se tuntuu hyvältä. Se tuntuu siltä kuin hänen rakkautensa piirtäisi minulle rajat. Rajat, joiden puitteissa tuntee oloni vahvaksi ja suojatuksi. Minä olen vahva. Minä katson myrskytaivaansinisillä silmilläni rohkeasti kohti isääni ja kohti koko maailmaa. Minulla on ylläni puhtaista puhtain valkoinen vauvan potkupuuvuksi kutsuttu vaate, jossa on jalkojen kohdalla myöskin kangasta. Joten sukkia ei tarvita. Minun pienet varpaat pysyvät niissä lämpimänä ja liikkuvina. Tämä asu on mainio keksintö.

Isäni silittää poskeani ja tunnen hänen ihonsa karheuden, mutta se ei haittaa minua. Jos minua silitetään, niin katselen vain. Minä en päätä asioista koska olen vauva. Vielä. Mutta minä pidän siitä, kun isä silittää minua. Tämän minä yritän hänelle katseellani kertoa. Sitä en tiedä ymmärtääkö hän sitä vai ei.

Näen isäni sylissä ollessani mustat oksat isäni takana mutta en vielä tiedä mitä ne tarkoittavat. Ne kuitenkin kuuluvat jollakin tavalla minunkin maailmaani koska huomaan että isäni katsoo niitä ja näkee niissä jotakin mitä minä en näe. Vielä. Tahtoisin jo kiihkeästi ymmärtää enemmän tästä maailmasta johon minut on tehty tavalla jota en edes itse käsitä Vielä. Mutta olen nokkela vaikka olen vasta vauva että ymmärrän että minun on oltava asioiden suhteen kärsivällinen. En voi nähdä, ymmärtää ja kuulla kaikkea heti. Minun on kasvettava ja odotettava. Odotettava ja odotettava.

ÄITI/MONICA

Monica nostaa kahvikupin huulilleen ja hörppää tummaa kahvia. Hän katselee kupin sisälle ja tumma neste on kuin tumman jokiveden suvanto tai kaivo. Keittiö on kodikas ja valoisa ja ikkunasta on mukava katsella ulos. Näkymä on puistomainen mutta myöskin katu ja siinä kulkevat ihmiset

näkyvät keittiön ikkunasta hyvin. Vauva nukkuu nyt ja Kim on töissä. Aamupäivän hiljainen hetki on Monicalle tärkeä. Lapsi nukkuu tunnin, ja silloin on saatava nopeasti tehdyksi kaikki, mitä haluaa. Piirakka on jo uunissa, sillä hän muisti, että äiti, Lilian, on tulossa. katsomaan vauvaa. Monica huokaisi ja yritti keskittyä katsomaan leipomaansa piirakkaan ja ihasteleman sitä. Se oli hänen äitinsä lempiruokaa, sitruunainen savulohi-piirakka. Paljon tiliä ja sitruunaa, paljon happoja ja miltei kirpeän hapanta. Yhtä hapanta kuin nainen itse, Kim sanoisi Lilianista ja piirakasta. Monicaa ei nyt edes hymyilyttänyt tämä vertauskuva. Kyllä hän välillä osasi suhtautua huumorilla Kimin kommentteihin, mutta ei silloin kun oli väsynyt ja stressaantunut.

Monica huokaisi uudelleen ja toivoi etteivät hänen äitinsä ja Kim taas tänään kinastelisi. Heidän kemiansa eivät kohdanneet millään tasolla ja Kim oli tehnyt selväksiettei ottanut mitään Saraan liittyviä kasvatusneuvoja vastaan anopiltaan. Eikä mitään muutakaan apua. He eivät varsinaisesti olleet edes tarvinneet Lilianin apua, mutta Monica tiesi myöskin, että mikäli avuntarvetta olisi niin Lilian valitsisi itse missä asioissa haluaisi auttaa.

Häntä ei voinut lukea niiden ihmisten joukkoon, joilta voisi pyytää palvelusta suuntaan tai toiseen. Monica ymmärsi, että Kimin ja hänen äitinsä suhde oli asia, johon hän ei voinut vaikuttaa – vaikka oli alussa tehnyt parhaansa saadakseen heidät kunnioittamaan toisiaan. Turhaan. Hän tiesi hyvin, että äiti oli vaikea ja usein jopa ilkeä.

Monica kuitenkin yritti ajatella kaikista ihmisistä hyvää ja nähdä aina hyvän pahan edellä.

Monica rukoili ettei äitinsä apuun tarvitsisi turvautua nyt eikä tulevaisuudessaakaan. Kimin vanhemmat puolestaan olivat muuttaneet Karibialle nauttimaan vanhoista päiväistään ja ennenaikaisesta eläkkeestään, jonka olivat yrittäjinä tehneet ja nyt he halusivat nauttia työnsä hedelmistä ihasuttavalla paratiisisaarella.

Monica ymmärsi heitä ja oli ikionnellinen heidän puolestaan siksi että he pystyivät toteuttamaan unelmansa jo näinkin varhaisessa vaiheessa kuin vähän alle kuusikymppisinä. Ainoa ikävä asia oli se että he vierailivat vain kesällä Suomessa, joten he eivät nähneet paljon lainkaan Kimin vanhempia.

Kimiä se ei tuntunut paljon haittaavan, hänkin oli onnellinen vanhempiensa puolesta ja skypetti usein heidän kanssaan sekä oli yhteydessä

puhelimitse ja meilitse. He olivat tosi läheisiä Kimin kanssa. Siinä mielessä oli yllättävää että he halusivat noin kauas. Olisivat nyt mieluummin valinneet vaikka Espanjan, Monica oli usein sanonut Kimille. ”Äh, kuule, älä. Sitä mieltä he ovat – vähän hippejä ja haluavat aina olla hieman valtavirrasta poikkeavia, se on heidän juttunsa, hahhaa”, oli Kim vastannut Monicalle ja lisännyt vielä: ”Se on tietysti sääli, etteivät voi seurata Saran kasvua läheltä.”

Juotuaan kahvinsa loppuun Monica siirtyi tiskialtaan ääreen pesemään Saran tutteja ja tuttipulloja. Pala nousi kurkkuun, kun vesi huuhtoi pieniä pastellinsävyisiä tutteja. Hän ajatteli rakkautta, jota oli niin runsaasti Kimin perheessä ja Kimissä – ja sitten omaa menneisyyttään, jossa rakkautta oli ollut niukasti. Epävarmuus hiipi mieleen: osasiko hän nyt rakastaa tarpeeksi ja oikein? Mitä, jos ei osannut?

Ei. Hän ei saanut antaa ajatusten kiertyä samaa kehää. Hänen täytyi nähdä itsensä vahvana ja voimakkaana.

Minä osaan rakastaa. Minä osaan hoitaa ja antaa rakkautta vauvalle. Minä osaan. Minä osaan., hän hoki kuin mantraa, silmät kiinni ja kahvipuristaen.

Hän tiesi vauvan heräävän pian, nälkäisenä. Väristys ja pieni ahdistus kulkivat läpi hänen kehonsa.

VAUVA/SARA

Katso äiti. Katso äiti. Tule luokseni. Minä olen herännyt kai aamupäiväuniltani. Luulen että niitä kutsutaan sellaisiksi. Ne eivät ole varsinaiset päiväunet, koska nämä ovat lyhyemmät ja ne nukutaan aamupäivällä tai pikemminkin jo aamulla, mikäli herätään aikaisin kuten minä. Minun maailmani on vielä aika pieni ja minä olen riippuvainen pienistä asioista.

Katso, äiti, minun pienet nyrkkini ovat kuin linnunpesät; ne ovat pehmeät ja täydelliset ja vielä unen jäljiltä untuvatäkin alla olleina lämpöiset kuin vastapaistettu leipä. Minä osaan heiluttaa niitä ilmassa ja katsoa niitä. Paljon muuta en vielä niillä osaa tehdä. Kun kasvan, haluan osata tehdä näillä kämmenillä vaikka mitä. Silloin ne ovat kai kädet tai kämmenet, mutta vielä nyt... vielä nyt ne ovat vauvan nyrkit.

Minä tiedän – kun kasvan, haluan osata silittää näillä surua pois ja rakastaa näillä. Niin kuin isänikin osaa. Mutta nyt... tule, äiti. Nälkä on jo hiipimässä, ja pian se on suuri. En halua itkeä vain saadakseni sinut luokseni. En halua itkeä, etten olisi vaivaksi. Mutta tiedän, että jos et pian tule, minun täytyy itkeä, jotta nälkäni sammutettaisiin. Tule, äiti, ota minut syliisi. Tule, äiti. Tule.

LILIAN

Lilian kulki suuressa talossaan ja asetteli valkoisia ruusuja paremmin maljakkoon, jonka jälkeen hän pöyhensi sohvatyynyjä paremman näköisiksi kahdella sohvalla siivoajan jäljiltä.

”Eivätkö nämä perkeleet osaa mitään, kaikki pitää tehdä perästä! Ja palkkaa pitää kyllä maksaa huonosti tehdystä työstä, hitto soikoon teille siivoajan pirut” Lilian manasi siivoajien tekemää jälkeä joka ei ilmeisesti yltänyt hänen vaatimustasolleen. Hän jatkoi manaamista samalla kun tarkisti edelleen jälkiä. Kun tarkistuskierros oli loppunut hän päätti vaihtaa siivoajaa mutta se saisi nyt odottaa. Turhanpäiväistä vaivaa.

Lilian sipaisi helmenvaaleita hiuksiaan olohuoneen antiikkipeilistä ja hymyi pelikuvalleen. Hyvä että mies oli taas liikematkalla, hän saisi keskittyä itseensä paremmin. Tosin eivätpä he paljoa toisiaan kohdanneet tässä valtavassa talossa mutta se sopi Lilianille paremmin kuin hyvin.

Mies oli ruvennut välttelemään häntä sen jälkeen, kun heidän toivoton tyttärensä Monica, Monica hiirulainen oli muuttanut pois kotoaan heti ylioppilaslakin saatuaan. Monica hiirulainen oli hajuton ja mauton tapaus Lilianin mielestä mutta isänsä tietysti aina puolusti tyttöä.

Lilian oli pettynyt, kun työstä oli tullut niin vaisu ja väritön yksilö, jota ei voinut mitenkään yhdistää hänen upeaan ja räiskyvään persoonaan sekä kauniiseen ulkonäköön. Tyttö ei ollut suoranaisesti ruma, vaikka kyllä hän oli rehellisesti sanottuna sysiruma, jos vertauskohteena hän Lilian. Mutta kaikki olivat rumia jos häneen verrattaisiin! Liliania nauratti oma toteamus ja hän naurahti käheästi ääneen. ”Olet niin oikeassa Lilian-kaunoinen” ja kosketti nopeasti valkoista helminauhaansa kaulallaan.

Lilian oli toivonut, että tyttö olisi ollut kiinnostunut muodista, matkustelusta, meikeistä sekä miehistä. Kaikesta sellaisesta, joka teki elämästä hieman juhlavampaa tai raflaavampaa.

Mutta ei! Tyttö oli kuin toiselta planeetalta täysin hänen itsensä vastakohta. Tyttö oli vaatimaton, arkinen ja pelokas ja hän rakasti rutiineja ja inhosi seikkailuja.

Aluksi Lilian oli jopa ajatellut, että onko Monica autistinen. Hänen miehensä lähes suuttui, kun Lilian vaati erilaisia testejä, kun tyttären luonne ja habitus eivät olletkaan äidin mieleen. ”Sinut pitäisi itse testata!” Hän oli ärähtänyt Lilianille. Monica rakasti lukemista ja oli kiinnostunut tieteen aloista ja häntä kiehtoi avaruus ja planetaariset ilmiöt.

”Planetaariset ilmiöt” oli Lilian joskus huudahtanut Monicalle ruokapöydässä, kun tyttö oli vielä pieni. ”Sinä olet tyttö etkä mikään 45-vuotias tiedemies kammiossaan”

Monican isä oli ärähtänyt Lilianille; ”Anna Monican olla hän saa ihan itse valita omat kiinnostuksen kohteensa, ja ei tee pahaa tytölle miettiä muuta-kin kuin kireitä ja kalliita vaatteita ja kynsilakan sävyä, tai että onko tukka hyvin”

Lilian oli ollut hetken hiljaa raivoissaan ja katsellut miestänsä ja tytärtään pitkään ja hengitellyt jotta rauhoittuisi.

”Asia selvä planetaariset ilmiöt top 1 meidän tytöllä”.

Monica oli silloin hymyillyt ujosti ja pelokkaasti ja nyökännyt ja hänen isänsä oli hymyillyt hänelle rakastavasti mutta katsonut Liliania vihaisesti silmiin. Lilian oli kaivanut savukerasiansa esille ja sytyttänyt savukkeen ja hymissyt ääneen hiljaa; ”planetaariset ilmiöt, planetaariset ilmiöt...”

Testeistä ei tietenkään löytynyt mitään ja Monica oli kuulemma kaikin tavoin sekä fyysisesti että henkisesti täysin ikätasolleen sopivasti kehittynyt ja tietyiltä osin jopa käyrien yläpuolella. Joka saattoi selittää hänen kiinnostuksensa mm. planetaarisiin ilmiöihin.

Tämä tieto huojensi Liliania mutta hän suhtautui silti tyttöön kuin olisi hieman muukalainen ja hän yritti jatkuvasti saada tytärtään kiinnostumaan samoista asioista kuin hän. Mutta tuloksetta.

”Olkoot sitten harmaa hiirulainen” ja avaruuden asiantuntija hän mietti ja hiirulaisesta tuli lempinimi Monicalle.

Lilian istahti sohvalle ja otti valkoisen marmoripöydän päältä savuke-rasiastaan savukkeen ja sytytti sen. Hänellä oli kristallinen tuhkakuppi, jossa oli uramaiseksi tehty pidike savukkeelle, mikäli kesken polttamisen tulisi jotakin tähdellisempää tekemistä ja savuke pitäisi hetkeksi unohtaa. Onneksi ei tullut. Hän puhalsi savukiehkuroita ilmaan, karisti tuhkaa astiaan ja punaiset kynnet hohtivat auringonvalossa. Hän stumppasi savukeensa ja siihen jäi huulipunasta jäljet, hento aavistus pinkkiä.

No niin ja kohta kylään Monican ja hänen umpitylsän Kimin luokse. Onneksi siellä on myöskin mummin murunen Pikku-Sara. Ajatus Sarasta sai Lilianin hyvälle tuulelle aina.

ÄITI/MONICA

Monica meni lastenhuoneeseen, koska tiesi, että vauvalla oli hyvin säännöllinen rytmi eikä tämä itkenyt herätessään. Siksi Monican piti aina tarkistaa tilanne menemällä huoneeseen, jossa vauva nukkui ja josta oli tehty hänelle ikioma, viihtyisä tila.

Seinät olivat iloiset kananpojan keltaiset, koska he eivät olleet Kimin kanssa tienneet, olisiko vauva tyttö vai poika. He olivat halunneet pitää sen yllätyksenä.

Huoneessa oli samaa sävyä oleva, kaunis hennon auringonkeltaisen värinen paksu ja laadukas matto, jonka päällä oli mukava jopa istua lattialla. Muut kalusteet olivat valkoisia, ja hyllyillä oli pehmoleluja ja satukirjoja, joista suurimman osan Lilian oli halunnut tuoda omalle lapsenlapselleen.

Laatikoissa oli toinen toistaan pehmeämpiä ja suloisempia pastellinsävyisiä vauvanvaatteita, jotka niin ikään olivat Lilianin lahjoittamia. Huoneessa oli myöskin iso nojatuoli imettämistä ja seurustelua vauvan kanssa varten.

Leikkikehä, jossa oli suojaverkko, oli yhdessä nurkassa, mutta sitä ei oltu vielä otettu käyttöön.

Monicalle oli kerrottu, että jos vauva liikkuu kovasti ja on villissä motorisessa vaiheessa, leikkikehä tulisi tarpeeseen esimerkiksi silloin, kun äiti haluaa mennä suihkuun.

Saralla oli huoneessaan kaikki, mitä pienokainen tarvitsi. Hoitopöydällä oli myös hopeinen hiusharja, johon oli kaiverrettu Saran nimi. Monica oli nähnyt, kuinka Kim harjasi vauvan hentoja hiuksia hellästi harjalla.

Monica huomasi, että vauva piteli käsiään ilmassa. Heiluttiko se hänelle? Ei kai näin pienet vielä osaa heiluttaa. Monica meni varovasti pinnasängyn luo ja kurkisti Saraa. Tyttö makasi hiljaa ja tutki omia nyrkkejään.

Luoja, että ne ovat pienet ja hennot, Monica ajatteli ja tunsi sydämensä hakkaavan rinnassa.

Sara käänsi akkiä katseensa äitiinsä ja silmät olivat kirkkaat ja voimakkaat. Ikään kuin ne olisivat porautuneet Saran pään lävitse ja näkisivät ja ymmärtäisivät kaiken.

Monica yritti hymyillä vauvalle muttei pystynyt. Vauva kuitenkin hymyili hieman hänelle ja laski nyrkkinsä pienen kehonsa sivuille.

Pakkohan minun on uskaltaa hänet nostaa sängystään ja syöttää häntä. Monica pelkäsi, että ei osaa käsitellä vauvaa ja että pudottaisi sen, tai että vauva imisi liian nopeasti maitoa hänen rinnoistaan, tai että hän ei tukisi tarpeeksi niskaa tai että hän ei kuivaisi vauvan ihoa tarpeeksi hyvin tai että laittaisi talkkia liian paljon iholle ja iho ärtyisi.

Jumala, auta minua tässä, Monica ajatteli nostaessaan vauvan syliinsä. Ahdistus ja pelko puristivat yhtä aikaa, mutta hän sai pienokaisen otteeseensa ja asetti sen varovasti syliinsä – kuin pienen, hauraan toukan.

Hän istahti nojatuoliin ja laski mielessään, että ehtisi ruokkia Saran ennen kuin Lilian syöksyisi paikalle, täyttäisi huoneen hössötyksellä ja ohjeilla – ja veisi samalla hengitettävän ilman kaikilta muilta.

Monica nosti vauvan rinnalleen. Sara katsoi suoraan häntä kohti – katse oli kirkas, lähes läpitunkeva, silmät käsittämättömän siniset. Monican omat silmät olivat sinertävät, mutta eivät lähelläkään Saran sävyä. Lilianilla sen sijaan oli silmät kuin ruiskukalla, ja Sara oli ilmeisesti perinyt juuri ne.

Monica tiesi lukemansa perusteella, että sinisilmäisyys oli vahva geeni. Lilian taas oli haltioissaan: *”Hän on aivan kuin ilmetty mumminsa, yhtä kaunis.”*

Kim oli kuullut kommentin ja naurahtanut: *”Voi elämä!”*

”Mitä sanoit?” Lilian kysyi.

”Ei mitään tärkeää”, Monica vastasi hymyillen.

”Jossain kaukana soivat tuulikellot” on koskettava ja tunteikas tarina rakkaudesta, toivosta ja oman identiteetin etsimisestä sekä menetyksistä ja haavoittuvuudesta. Tarina kertoo kolmen sukupolven välisistä ristiriidoista, ja malleista ja kuinka löytää tasapaino rakkaudessa, parisuhteessa ja äidin roolissa ylipäättänsä elämässä. Kuinka oppia antamaan rakkautta ja ottamaan sitä vastaan? Se on myöskin tarina suuresta menetyksestä ja pohdintaa siitä, kuinka selviytyä itse ehjänä. Mutta kirjan tärkeä teema on myös toivo ja usko elämään.

Kirjan tyyli on lyyrinen ja kuvastaa vahvasti kirjailija Mia Helin-Jokisen ominaista tyyliä kirjoittajana. Kirja on pohdiskeleva, väkevä ja pohjavireeltään lämmin.

Henkilöhahmot ovat kuvattu psykologisella tarkkuudella. Jokaisella henkilöhahmolla on oma äänensä ja heidän kauttaan kuvataan arjen kauneutta, surua ja hiljaisuuttakin sekä elämän ihmeitä. Teos on runollinen, vahva ja kaunis ja kuvaa sitä, kuinka rakkaus kannattelee maailmaamme.



Teos toimii myöskin itsenäisenä jatko-osana Mia Helin-Jokisen esikoisromaanin *”Varjot, jotka vierelläni kulkevat”*.

Perheen tarina tulee jatkumaan 3-osalla, jossa keskiössä tulee olemaan Miron elämä ja ääni.

BoD



9 789528 949848